

ROBERT LUDLUM



JANSONŮV ROZKAZ

ROBERT LUDLUM

PAUL GARRISON

**JANSONŮV
ROZKAZ**

2012



Copyright © 2012 by Myn Pyn, LLC
Translation © 2012 by Michael Havlen
Cover ilustration © 2012 by Petr Willert
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE JANSON COMMAND,
vydaného nakladatelstvím Grand Central Publishing, New York 2012,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: ≈ Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Petr Willert
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2012

ISBN 978-80-7303-724-6

Pro AMBER EDWARDSOVOU

Bob oceňoval krásu, pracovitost, lásku a nadání.

Připadala byste mu naprosto úžasná.

Prolog

ZÁCHRANA

**PŘED TŘEMI LETY
41°13' S. Š., 111°57' Z. D.
OGDEN, STÁT UTAH, USA**

„Ogden je super město, pokud máš rád turistiku, jízdu na horském kole a lyžování.“ Doug Case sevřel polámané opěrky svého bazarového invalidního vozíku, jako by to byly lyžařské hůlky. „A právě proto jsem tady, když se ptáš. Jak jsi mě vyčmuchal? Z počítačových seznamů válečných veteránů jsem svoje jméno vymazal.“

„Když jde všechno do kytek, člověk se vrací domů,“ odpověděl Paul Janson.

„Aby ho tam dotlačili na vozíčku? Děkuju pěkně. Já se o nic neprosím.“

Case bydlel v ústí opuštěného železničního tunelu s výhledem na prázdnou parcelu posetou odpadky, vypálenou restauraci KFC a zasněžený Wasatchský hřeben. Hrbil se ve svém křesle s děravým batohem na klíně, měl umolousané vlasy dlouhé po ramena a na tváři týdenní strniště. Tupým pohledem občas zabloudil ke čtyřem svalnatým výrostkům, kteří na ně civěli z hondy zaparkované vedle KFC.

Paul Janson seděl na převráceném nákupním vozíku. Měl na sobě vlněné kalhoty, svetr, černou lyžařskou bundu s volným střihem a na nohou lehké kanady.

„Oddělej mě a ukonči to trápení,“ řekl mu Case. „Nemám náladu na blbosti.“

„Já tě přece nepřišel zabít.“

„Jen do toho! Neboj, bránit se nebudu.“ Posunul si batoh na klíně.

„Myslíš, že pořád dělám pro Konzulární operace?“

„Konzulární operace nikoho jen tak nepustí.“

„Uzavřeli jsme dohodu. Odešel jsem na volnou nohu a živím se jako privátní bezpečnostní poradce. Konzulární operace mi občas zavolají. A já jim to někdy vezmu.“

„Nikdy jsi nebyl typ, co za sebou pálí mosty,“ připustil Case. „Pracuješ na vlastní pěst?“

„Když potřebuju odstřelovače, vím, komu mám zavolat.“

„Umí to dobře?“

„Špičkově.“

„Kdes ho vzal?“ otázal se Case a přemýšlel, koho tak Janson asi mohl naverbovat.

„Sáhl jsem do skupiny talentů.“ Víc mu toho Janson neprozradil.

„Proč jsi odešel od Konzulárních operací?“

„Jednou ráno jsem se probudil a vzpomněl si, kolik lidí jsem z pochybných důvodů zabil.“

Case se zasmál. „Proboha, Paule! Ministerstvo zahraničí přece nepotřebuje agenty, kteří budou sami rozhodovat, koho mají zabít. Když dostaneš za úkol někoho zlikvidovat, tak to prostě uděláš. Proto se tomu taky odborně říká povolené usmrcení.“

„Pravdě by odpovídalo spíš povolené vraždění ve velkém. Zkrátka jsem ležel v posteli a počítal je. Všechny. Ty, které jsem zabít měl. I ty druhé.“

„Kolik jich dohromady bylo?“

„Čtyřicet šest.“

„Nekecej. Tak to jsem o chlup lepší.“

„Čtyřicet šest *potvrzených*,“ odsekl Janson.

Case se usmál. „Koukám, že testosteronu máš pořád na rozdávání.“ Změřil si Jansona od hlavy k patě. Ten mizera vůbec nezestárl. Člověk by těžko uhodl jeho věk. Mohlo mu být něco přes třicet, čtyřicet nebo klidně i padesát. Podle krátce střižených, jemně prošedivělých vlasů se to nedalo poznat. A navíc působil naprosto tuctově. Druhý pohled by mu věnoval snad jedině jiný profesionál, a to ještě opravdu, opravdu dobrý. Takový člověk

by si všiml širokých ramen pod bundou či ostržích očí, ale to už by bylo pozdě.

„Máme společnost,“ prohodil Janson.

Mladíci z místního gangu vystoupili z auta a línou chůzí k nim mířili.

„Já to vyřídím,“ řekl Case. „Tys přinesl oběd.“ Prázdné sáčky od hamburgerů ležely úhledně složené pod jedním z kol jeho invalidního vozíku. Doug Case nechal výrostky přijít na deset metrů a pak je klidným hlasem oslovil: „Pánové, nabízím vám zdarma jednu lekci přežití. Pokud nechceš zařvat, nikdy se nepouštěj do předem prohraného boje. Takže si dejte čelem vzad a odchod.“

Tři mládenci se ušklíbli, ale jejich vůdce, ten nejmenší mladík, sjel Case zkoumavým pohledem, totéž pak zopakoval s Jansonem a rozhodl: „Padáme odsud.“

„Ty vole, dyť ten dědek je na vozejčku.“

Šéf party praštil neposlušného kolegu pěstí do ucha a znovu zavelel k odchodu. „Hej, mladej!“ křikl za ním Case. „Máš nadání. Dej se k armádě. Tam tě naučí, jak ho rozvinout.“ Zazubil se na Jansona. „Ty nemáš rád přirozené talenty?“

„Naopak,“ odtušil Janson a hlasem, jenž nestrpěl odpor, na výrostka houkl: „Pojď sem!“ Kluk poslechl a lehkým krokem se k nim vrátil, ostražitý jako zatoulané zvíře.

Janson mu dal svou vizitku. „Staň se vojákem. A až získáš hodnost četaře, zavolej mi.“

„Proč právě četaře?“

„To bude znamenat, že bys to u armády mohl někam dotáhnout.“

Janson počkal, až honda s kvílením spálených pneumatik zmizí z dohledu. „Jak jsem tak uvažoval o životě, došlo mi ještě něco. Uvědomil jsem si, kolik jsem zavrhl myšlenek, kterým jsem dřív věřil.“

„Neuškodila by ti menší ztráta paměti, kamaráde.“

„To štěstí bohužel nemám.“

Case se znovu zasmál. „Vzpomínáš na toho agenta, kterému se to stalo? Úplně všechno zapomněl. Probral se, zrovna když někoho mlátil. Vůbec si nepamatoval, jak se to naučil. Jak jen se

jmenoval...? Nemůžu si vzpomenout. Vidíš, jsem trochu jako on. Na rozdíl od tebe, ty si pamatuješ všechno... No tak fajn, Paule, jestli jsi mě nepřišel zabít, tak proč ses tady v Ogdenu sakra objevil?“

„Vyprávět o tom, co jsem kdysi prováděl, nebude k ničemu, pokud to neodčiním.“

„Co, proboha? Chceš se jako vyléčený alkoholik omlouvat lidem, kterým jsi v opilosti ublížil?“

„To, co jsem udělal, už nezměním. Ale můžu pomoci dalšímu v řadě.“

„Proč si rovnou nekoupíš odpustek od papeže?“

Jízlivost však na Jansona nezabírala. „Když použiješ pozorovací schopnosti, které jsme si vypěstovali, a zaměříš se sám na sebe, neuvidíš nic hezkého, to mi věř.“

„Saul se na cestě do Damašku dal na pokání a přejmenoval se na Pavla. Ale ty už Pavel jsi. Co chceš změnit? Svět?“

„Budu se ze všech sil snažit zachránit všechny tajné agenty, kterým služba státu zničila život. Lidi jako jsme my dva.“

„Z toho mě vynech.“

„To nepůjde.“

„Jak to myslíš?“

„Ty jsi totiž můj první projekt.“

„Prověrku na stupeň přísně tajné má v USA milion lidí. Jestli jeden ze sta pracuje v utajení, tak máš na zachraňování deset tisíc agentů. Proč zrovna já?“

„Zlé jazyky tvrdí, že jsi byl ten nejhorší.“

Case s trpkým úsměvem odpověděl: „A jiní mě zase pokládali za nejlepšího.“

„Byli jsme ti nejhorší, přiznej si to.“

„Já od nikoho nic nepotřebuju.“

„Podívej se, jak žiješ. Nemáš střechu nad hlavou. Blíží se zima. Bez prášků proti bolesti nedáš ani ránu, ale doktoři ti zavřeli kohout. Až ti dojde přiděl na tenhle měsíc, budeš je hledat leda tak na ulici.“

„Vyhlášené pátrací schopnosti Paula Jansona v praxi?“

„Nedožiješ se Valentýna.“

„A Jansonův slavný analytický úsudek?“

„Ty pomoc potřebuješ.“

„O nic se neprosím. Zmiz odsud a nech mě na pokoji.“

„Mám tady dodávku s nájezdovou rampou.“

Popelavé tváře Douga Case najednou zlostně vzplály. „*Jo tak ty máš dodávku s rampou?* No to snad není pravda! A máš v tom autě taky zabijáky, kteří ti se mnou na tu zasranou rampu pomůžou?“

Jansonův obličej se stáhl do rozpačitého úsměvu. Poprvé od chvíle, kdy se objevil u Caseova železničního tunelu, se zatvářil nejistě. Muž, kterému kdysi přezdívali Stroj, byl náhle zranitelný a Doug Case pokračoval v útoku.

„Trochu jsi nezvládl plánovací fázi, kámo. V tom autě žádné posily nemáš. Nenacvičil sis to předem. V záloze nečeká žádná úderná jednotka. V podstatě vaříš z vody a snažíš se improvizovat. Měl jsi to pojmout tak, jako kdybys plánoval běžnou akci Konzulárních operací. Jsi na dně a toužíš po odčinění svých hříchů. A to chceš napravovat *mě?*“

„Nejen to. My tě vrátíme do normálního života.“

„Do normálního života? Takže mi nejdřív vysadíš prášky? Pak mi psychiatři spraví hlavu? A až budou páni doktoři hotoví, najdeš mi práci, kde budu moci využít svoje zvláštní schopnosti? Jdi s tím někam.“

„Dáme tě celkově do pořádku.“

„A nechceš mi dokonce najít holku?“

„Až se uzdravíš, budeš mít dost sil na to, aby sis ji našel sám.“

„Ježíši, Paule, ty jsi snad stejně mimo jako já. Copak ti vážně přeskočilo? Kdo celou tuhle tvoji fantasmagorii asi zaplatí?“

„Při poslední akci mi na moje zahraniční konta někdo uložil hromadu peněz, aby to vypadalo, že jsem se zaprodal. Ten člověk už nežije. Peníze nebudou problém.“

„Jestli pro tu svoji nesplnitelnou vizi vážně nějakého chudáka seženeš, budeš potřebovat víc než jen peníze. Budeš potřebovat lidi. Hodně lidí. Sakra, vždyť by to chtělo celou firmu!“

Janson se znovu zatvářil nejistě. „To nevím. Firmy jsou pro mě minulost. Institucím už nevěřím. Když jsou v místnosti víc než dva lidé, už s tím mám problém.“

„Ty bys mě rozbrečel, Paule. Chceš všechno napravit tím, že vlastníma rukama zachráníš nejhoršího chlapa, co znáš? A jak tomu budeš říkat? Ústav Paula Jansona pro tahání zkrachovalých agentů ze sraček? Ne, lepší bude něco jednoduššího. Co takhle Nadace Fénix?“

Janson vstal. „Tak pojď, kamaráde.“

„Já se odsud ani nehnu. A tvůj kámoš nejsem.“

„Možná že ne,“ připustil Janson. „Ale dělali jsme spolu a já jsem teď mohl sedět na tvém místě, takže jsme bratři.“

„Bratři? Nemáš už svatozář?“ Doug Case zavrtěl hlavou, poškrábal se v podpaží a špinavýma rukama si zakryl obličej. Po chvíli levou svěsil a mezi prsty pravé procedil: „Říkali ti Stroj. Vzpomínáš? Některým agentům přezdívalí Zvíře, jiným Stroj. Stroj obvykle Zvíře porazí. Ale ne vždycky.“

Vtom se Caseova levá ruka tisíckrát nacvičeným pohybem vymrštila z batohu, mihla se vzduchem jako rozmazaná šmouha, a když se ustálila, svírala mezi palcem a ukazovákem hlavě automatické pistole Glock 34 ráže devět milimetrů. V příští chvíli Case uchopil pažbu pravou rukou, ukazovákem zamířil ke spoušti, zatímco levou bleskově stáhl závěr dozadu a zasunul náboj do komory. Janson mu však zbraň duchapřítomně vykoppl.

„Do prdele!“

Doug Case si mnul zápěstí, kam ho Janson tvrdě zasáhl botou. Měl si pamatovat, že instruktoři Konzulárních operací, ti nejlepší na světě, si upravili přirovnání rychlý jako blesk na rychlý jako Janson.

Janson shrábl zbraň a rozesmál se od ucha k uchu. Předchozí chvíle ho naplnily nadějí a přesvědčením, že Caseovi dokáže pomoci. „Vidím, že nejsi úplně ztracený případ.“

„Proč?“

Janson poklepal na pistoli. „Nahradil jsi ten šmejda z továrny pořádným hledím.“

Odpojil zásobník, zastrčil si jej do kapsy a vyjmul náboj z komory. Pak vzal Caseovi batoh z klína, z boční kapsy vyndal dva náhradní zásobníky, třetí mu vytáhl zpoza opasku kalhot a prázdnou zbraň mu vrátil.

„A zbytek dostanu kdy?“

„Až složíš závěrečnou zkoušku.“